

ja ohhakate ümber, sellepärrast on vägga tarvis nisuggused kohhad eggas tünni ael, ümber pöölo ja ümber liivi warrete, lõlm eht nelli waggo teisite veel läbbi aada, ja ülleültse ei pea pöölo-kundi mitte laste tööks arvatama, muid tööks, mis vägga sure hõle ja murrega peab tehtud sama, teif need wöera wainud, mis minno jure perreks tulnud, ollen ma nago lõpsi kündma öppetand. Meie peame Ma harimiseest ellama, siis on meie kohhus fa keik tööd ouma keige parremat tundmist möda triusse ja tähhese pannemissega tehha. Pöölo-mees on eggal aed ja eggal maal, keige ello seisusse põhjusse pidaja ja sellepärrast fa uks vägga austud pölli, eggal aed ja eggal pool; muidogi teada iggalits sedda möda austud, kuida ta öppetust waste wötnud ja kuida ta waim harritud on, mis järrel ta ennast üles peab.

Tönn. Se on vägga tössi. Agga mis ma pidin küssima, kas ollete fa wilja seemne wahhetamist ärraprowinud, mis teie fest segi arvate?

Silm. Minna ollen kuulnud, et wilja seme peab sageste wahhetud sama, ja milda kaugemalt, sedda parrem peab ollema, isse posse ma maealt, fui magasiniit allati wahhetanud.

Paoe. Paljo woib innimene suulda, agga meie tahhame üksnes fest fönneda, mis me' isse olleme ärraprowinud. Minna ollen seemne wahhetamist läsalt fatusnud ja seül jures enam fasso, fui sahjo

fanud ja ollen sille jures öppinud: Seute, mis rannmusama pöölo peal kasswanud, lahjemal maa peale fulwado, ollen ma issa sahjuga leitanud, agga lahjemal pöölo semet tammusama pöölo peale fulwado, annab issa rõõmsa leiluse. Pöölo seemne wahhetamissega on lugu just kui ellaja lomadega fa on: Õo ranna farjama peäst loma metsa farjama peale, siis pöddet läts, õn veel, kui ei läriwa; vi metsa farjamaalt loon rando, wata, ei pöddet ühtegi, läheb parremaks. Sest saab surem hulg allati sahjo, et naad ilma tähhese pannematta omma tööd tewad ja osjad aepad, ei mötse selle peale, mis enne sahjuks eht kasjuks olnud; tulleb fest wigga, siis peab helde taewa Issa jälle süasshune ollema, jälle se wanna tuttaröppind fanna: „Olla ristiks antud, kes Ümmala waste wöib.”

Tönn. Mis ma piddin küssima, kas ollete fa selle peässe möttelnud, fust se tulleb, et tallo ja moisa wassikattel ni suur wahhe on, nenda sammuti fa linna wassikad hopis parremad, fui tallo wassikad; ma tunnen paljo linna lehvi, mis maast ootetud, mis middagi suurt väert ei olnud — fui ta paari aastat linnas olnud, warsi teist suggo wassikad. Sa üksito tallopoegadel, kellel isseärranis farjama on, on paljo parremad ja suremad ellaja lomad, agga milda surem külla, sedda waesem ellaja sugga.

Silm. Minna ollen issa arwanud, et se fest tulleb, et külla rahwas on laddedad uks teise waste,